

РЕШЕНИЕ

№ 2817

гр. София, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря М.а Огн. Митова
като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно гражданско дело № 20221100501063 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс.

С решение № 20215414 от 24.11.2021 г. по гр.д.№ 22520/2021 г. на Софийски районен съд, 41 състав, е осъден частен съдебен изпълнител Л. Е. М., рег. № 785 на КЧСИ, със съдебен адрес гр. София, ул. „*****“, офис- партер, да заплати на „И. 07“ ООД, ЕИК „*****“, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „*****“, на основание чл. 441 ГПК, във вр. с чл.45 ЗЗД, във вр. с чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във вр. с чл. 99 ЗЗД, сумата от 51,91 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се заплатени такси и разноски по изп.д № 20207850400271 по описа на кантората на ЧСИ Л. М., рег. № 785, в резултат от начисляването им от ответника без съобразяване с обема на предприетите по изпълнителното дело действия и с фиксираните в ТТРЗЧСИ такси и разноски по изпълнението, ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба на 20.04.2021 г. до окончателното плащане, като е отхвърлен искът за разликата над сумата от 51,91 лева до пълния предявен размер от 220,91 лева. С решението е осъден частен съдебен изпълнител Л. Е. М., рег. № 785 на КЧСИ да заплати на „И. 07“ ООД, ЕИК „*****“, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 96,34 лева, представляваща реализирани в производството съдебно – деловодни разноски. Осъдена е „И. 07“ ООД, ЕИК „*****“, да заплати на адв. К.И.Б. от РАК с адрес на практиката гр. София, ул. „*****“, офис- партер, основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 38, ал. 2, във вр. с чл. 1, т. 3 от ЗАдв., сумата от 229,51 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за първата съдебна инстанция.

Срещу решението в частта, с която предявеният иск е отхвърлен за сумата от 125 лв., в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е подадена въззивна жалба от ищеца „И. 07“ ООД, чрез процесуалния представител адв. В. В.. Сочи се, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че заплатената за издаване на изпълнителния лист такса в размер от 5 лв. е дължима от длъжника – същата не била посочена в издадения от съда изпълнителен лист. Заключение за нейната дължимост наред с вземането по изпълнителния лист, тълкувайки разпоредбите на Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ, не можело да бъде направено. Неправилно съдебният изпълнител бил начислил и такси в размер на общо 140 лв. за връчването на седем съобщения по т. 5 от ТТРЗЧСИ. Част от съобщенията били връчени от деловодител на съдебния изпълнител. По отношение на съобщение № 2152 от 9.12.2020 г. съдебният изпълнител отново нямал правно основание да начислява – последният не можел да черпи благоприятни за себе си последици от собственото си противоправно поведение. С посоченото съобщение било указано на длъжника, подал жалба по чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК, че последната е оставена без движение, доколкото към нея няма подаден документ за внесена такса в полза на ЧСИ М. в размер на 48 лв. – за размяна на книжа по жалбата, каквато такса не се дължала на частния съдебен изпълнител. Недължима била и таксата за връчване на съобщение за приключване на изпълнителното дело (съобщение с изх. № 1456 от 20.04.2021 г.), доколкото липсвало основание за начисляването □. След приключване на изпълнителното дело поради плащане, частният съдебен изпълнител вдигал служебно наложените запори и възбрани, поради което длъжникът не дължал „такси прекратяване“. С оглед тези съображения, въззивникът твърди, че недължими са пет такси в общ размер от 120 лв. с вкл. ДДС – начислените за съобщения изх. № 2026; изх. № 2202/15.12.2020 г.; изх. № 1455/20.04.2021 г.; изх. № 2152/9.12.2020 г.; изх. № 1456 от 20.04.2021 г., както и таксата в размер от 5 лв. за издаване на изпълнителния лист. На следващо място въззивникът развива съображения, че дори да се приеме, че някои от горепосочените такси са дължими, липсва правно основание върху тях да бъде начисляван ДДС в тежест на длъжника по изпълнението. Позицията се на чл. 67, ал. 2 ЗДДС, съгласно който когато при договаряне на доставката не е изрично посочено, че данъкът се дължи отделно, приема се, че той е включен в договорената цена. Доколкото в ТТРЗЧСИ нямало разпоредба, аналогична на § 2а от ДР на ЗА, в която да е посочено, че дължимите по Тарифата такси са без включен в тях данък върху добавената стойност, съответно че за регистрираните длъжимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по Тарифата, то следвал извод няма основание върху нормативно установените такси и разноски в полза на ЧСИ да се начислява отделно данък добавена стойност – същият бил включен в цената. Развити са и съображения относно липсата на основание ответника Б. – нотариус да начислява ДДС върху таксите, дължими по Тарифата за нотариалните такси. Тези съображения като неотнормирани към настоящето дело не следва да се вземат предвид. Налице е и позоваване на практиката на СЕС – по-конкретно на дело С-214/2018 г. Направено е искане обжалваното решение да бъде отменено в частта, с която предявеният от „И. 07“ ООД иск е отхвърлен за сумата от 125 лв., като вместо това бъде постановено решение, с което да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от още 125 лв., представляваща претърпяна вреда, причинена

неправомерно от ответника при изпълнение на дейността му като частен съдебен изпълнител, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Направено е искане за присъждане на разноските за въззивното производство в полза на въззивника.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК писмен отговор на въззивната жалба е подаден от ответника частен съдебен изпълнител Л. Е. М., чрез процесуалния му представител адв. М. Л. от САК, в който са изложени съображения за нейната неоснователност. Прави се искане първоинстанционното решение да бъде потвърдено в обжалваната част. Претендират се направените разноски за въззивното производство, съгласно представен списък на разноските по чл. 80 ГПК.

Решението като необжалвано е влязло в сила в частта, с която предявеният иск е уважен за сумата от 51,91 лв., както и в частта, с която е отхвърлен за разликата над 176,91 лв. до пълния предявен размер от 220,91 лв., доколкото с въззивната жалба се обжалва решението в частта, с което искът е отхвърлен за сумата от 125 лв.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. По същество то е правилно в обжалваната част, поради което на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния.

В изпълнение на задълженията си да обсъди всички доводи и възражения на страните, въззивният съд намира следното:

Неоснователни са развитите от въззивника доводи, че простата такса в размер от 5 лв. за издаване на изпълнителен лист не подлежи на събиране в изпълнителното производство, доколкото не е посочена в изпълнителния титул. Разноските за изпълнението се дължат по реда на чл. 79, ал. 1 ГПК, съгласно който разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, посочени в т. 1 и т. 2 от същата разпоредба. Ето защо по правило направените от вискателя разноски във връзка с изпълнението остават в тежест на длъжника.

Изпълнителният лист възпроизвежда изпълнителния титул и не може да предвижда друго извън съдебния акт, въз основа на който се издава – чл. 405, ал. 1 ГПК. Производството по издаване на изпълнителния лист се развива пред съда и предхожда самото изпълнително дело, но изпълнителният лист е абсолютна процесуална предпоставка за започване на изпълнителния процес, защото той, а не изпълнителното основание, овластява изпълнителния орган да започне принудително изпълнение, ако е сезиран с такова искане. От систематичното място на разпоредбите за издаване на изпълнителния лист, които се намират в общите положения за изпълнителното производство, се налага извода, че разноските за издаване на изпълнителния лист се включват

в разноските за изпълнението по смисъла на чл. 79, ал. 1 ГПК и следва да се съберат от съдебния изпълнител извън сумите по изпълнителния лист – така определение по ч.гр.д. № 6154/2013 г. на ВКС, на което се е позовал и първоинстанционният съд. Следва да се посочи още, че несъстоятелни са аргументите на въззивника, че доколкото в изпълнителния лист не фигурира сумата от 5 лв., представляваща такса за издаването му, липсва основание по ТТРЗЧСИ за начисляването на тази сума като разноски по изпълнението. В тази връзка следва да се отбележи, че вземането за разноски по изпълнението се реализира принудително в производството по изпълнението именно въз основа на акт на съдебния изпълнител, без за това да е необходимо издаването на изпълнителен лист. Затова този акт представлява пряко изпълнително основание. От друга страна основанието за задължаване на длъжника за тази сума е общото правило по чл. 79, ал. 1 ГПК, а не Тарифата за таксите и разноските по ЗЧСИ.

На следващо място въззивникът твърди, че липсва основание за начисляване на такса по т. 5 от ТТРЗЧСИ за връчването на пет броя съобщения, посочени по-горе.

Със съобщение изх.№ 2202/15.12.2020 г. е връчен препис от жалба, като правното основание за начисляване на такса в размер от 20 лв. за връчване на препис от жалба е т. 5 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ. Ето защо налице е основание за дължимост на тази сума.

Със съобщение изх.№ 2152/9.12.2020 г. на длъжника са дадени указания да внесе дължимата за подаване на жалба по чл. 435 ГПК държавна такса по сметка на СГС, да представи препис от жалбата за насрещната страна и да внесе дължимите такси в размер от 48 лв. по т. 5 и по т. 8 от ТТРЗЧСИ. Въззивникът сочи, че указанията на частния съдебен изпълнител за внасяне на такси в размер от 48 лв. са незаконосъобразни. Това обстоятелство в случая е ирелевантно, доколкото указанията за внасяне на държавна такса по сметка на СГС и за представяне на препис от жалбата за насрещната страна, дадени от частния съдебен изпълнител на основание чл. 436, ал. 4, във вр. с чл. 262, ал. 1 ГПК със същото съобщение, са законосъобразни. За съобщението, с което тези указания са съобщени на длъжника, на общо основание се дължи такса по т. 5 ТТРЗЧСИ в размер от 20 лв.

Съобщение с изх. № 2026 от 30.11.2020 г. е за изпращане на препис от възражение на длъжника срещу постановлението на частния съдебен изпълнител за разноските, съдържащо се в поканата за доброволно изпълнение от 19.11.2020 г. На основание т. 5 от ТТРЗЧСИ се дължи такса в размер от 20 лв. за това съобщение.

Със съобщение изх. № 1455 от 20.04.2021 г. и съобщение изх. № 1456 от 20.04.2020 г., изпратени съответно до вискателя и до длъжника, съдебният изпълнител е съобщил за прекратяване на изпълнителното дело. Неоснователни са доводите на длъжника за недължимост на такса по т. 5 от ТТРЗЧСИ за тези съобщения, които същият обосновава със задължението на съдебния изпълнител служебно да вдигне наложените запори и възбрани (чл. 433, ал. 3 ГПК). Прекратяването на изпълнителното дело е действие на съдебния изпълнител, което подлежи на обжалване (чл. 435, ал. 1, т. 3 ГПК). В чл. 436, ал. 1 ГПК е определен срокът за обжалване на това действие, като в

случая същият започва да тече **от деня на съобщението**. Ето защо основанията за изпращане на съобщение за прекратяване на изпълнителното дело следва от чл. 436, ал. 1, във вр. с чл. 435, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 433 ГПК. Аргумент в тази насока е и чл. 433, ал. 3 ГПК, съгласно който, както беше отбелязано, във всички случаи по ал. 1 и ал. 2 съдебният изпълнител вдига служебно наложените възбрани и запови незабавно, **след като постановлението за прекратяване влезе в сила**, т.е. след като изтече срокът за обжалване, чието начало е датата на връчване на съобщението за прекратяване. Доколкото постановлението за прекратяване на изпълнителното дело е обжалваем акт, препис от него се връчва на страните, съгласно чл. 7, ал. 2 ГПК, чието систематично място в Гражданския процесуален кодекс е Глава Втора – Основни начала, поради което принципът намира съответно приложение и в изпълнителния процес. Ето защо такса за връчване на съобщения за прекратяване по т. 5 от ТТРЗЧСИ се дължи.

Неоснователни са и доводите, че в размера на таксите по ТТРЗЧСИ се включва и дължимият данък върху добавената стойност, ако частният съдебен изпълнител е регистриран по ЗДДС. Въззивникът се позовава на чл. 67, ал. 2 ЗДДС, съгласно който когато при договаряне на доставката не е изрично посочено, че данъкът се дължи отделно, приема се, че той е включен в договорената цена. В случая обаче не е налице „договаряне“ по смисъла на посочената разпоредба. Дължимите такси по ТТРЗЧСИ са нормативно определени и представляват възнаграждението на частния съдебен изпълнител за положения от него труд във връзка с извършените процесуални действия. Тези такси не се договарят с възискателя или длъжника, така че посочената разпоредба в случая се явява неотносима. В случая данъчната основа се определя по правилата на чл. 26, ал. 2, изр. 1 ЗДДС – на базата на всичко, което включва възнаграждението, получено от или дължимо на доставчика във връзка с доставката, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без данъка по този закон. В случая частният съдебен изпълнител е регистриран по ДДС и е издал сметка по чл. 79 ЗЧСИ, от която е видно, че върху сумата, формирана от дължимите такси, е начислен ДДС.

Доколкото поведението на частния съдебен изпълнител във връзка с начисляването на такси и разноски, чиято законосъобразност въззивникът оспорва, не е неправомерно, не е налице основание за ангажиране на отговорността му по чл. 441 ГПК, във вр. с чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във вр. с чл. 45 ЗЗД.

Предвид обстоятелството, че изводите на въззивния съд съвпадат с тези на първоинстанционния, решението на Софийския районен съд като правилно следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

При този изход на спора право на съдебни разноски има въззиваемата страна, в случая представлявана по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. В тези случаи съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА и осъжда другата страна да го заплати в полза на процесуалния представител. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при интерес до 1000 лв. дължимото възнаграждение е в размер от 300 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20215414 от 24.11.2021 г. по гр.д.№ 22520/2021 г. на Софийски районен съд, 41 състав, **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от „И. 07“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. *****, иск с правна квалификация чл. 441 ГПК, във вр. с чл.45 ЗЗД, във вр. с чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във вр. с чл. 99 ЗЗД, за разликата над присъдената от първоинстанционния съд сума в размер от 51,91 лв. до размера от 176,91 лв. (за сумата от 125 лева).

В останалата част решението на Софийския районен съд като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА „И. 07“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. *****, на основание чл. 38, ал. 2 ЗА да заплати на адв. М. Л. Л. от Софийска адвокатска колегия, ЕГН *****, сумата от 300 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ и съдействие, дължима на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 3 ЗА.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____